

műút

„ Úton lenni boldogság...” (J. K.)

Szerzőink: aatoth franyo (1954, Nyíregyháza) festő- és grafikuművész · Antal Balázs (1977, Nyírszőlős) író, kritikus, szerkesztő · Ayhan Gökhán (1986, Budapest) író, költő · Balázs Imre József (1976, Kolozsvár) kritikus, szerkesztő, egyetemi adjunktus · Bán Olivér (1977, Miskolc) költő · Benedek Szabolcs (1973, Budapest) író · Biczó Gábor (1968, Budapest) PhD hab. egy. doc. Miskolci Egyetem, kulturális antropológus · Bodor Béla (1954, Budapest) költő, irodalomkritikus · Elek Tibor (1962, Gyula) irodalomtörténész, szerkesztő · Eszik Alajos (1953, Budapest) grafikus, festő · Fecske Csaba (1948, Miskolc) költő · Fekete J. József (1957, Zombor) esszéíró, kritikus · feLugossy László (1947, Sárospatak) képzőművész, stb. · Garadnai Erika (1984, Miskolc) egyetemi hallgató (Műgond) · Gábor Imre (1960, Budapest) képzőművész · Gilbert Edit (1963, Pécs) egyetemi docens, irodalomtörténész, műfordító · Gyarmati Béla (1935, Miskolc) újságíró · Gyimesi Júlia (1981, Budapest) pszichológus, doktorandusz · Klopfer Ágnes (1966, Miskolc) középiskolai tanár · Ködöböcz Gábor (1959, Eger) irodalomtörténész, az EKF docense, az Agria című folyóirat főszerkesztője · Lukácsi Margit (1965, Jászberény) PhD, műfordító · Málík Roland (1976, Miskolc) költő, író · Márkus Krisztina (1976, New York) bölcész · Menczel Gabriella (1970, Budapest) egyetemi adjunktus · Menyhért Anna (1969, Budapest) kritikus, költő · Mikita Gábor (1965, Miskolc) kritikus · Mikola Gyöngyi (1966, Szeged) szabadúszó irodalmár, kritikus · Nadas Péter (1942, Gombosszeg–Budapest) író, drámaíró, publicista · Nagy Bernadett (1987, Esztergom–Miskolc) egyetemi hallgató (Műgond) · Nagy Csilla (1981, Miskolc–Balassagyarmat) PhD-hallgató · Oláh András (1959, Mátészalka) író, költő, drámaíró · Paksy Tünde (1973, Miskolc) egyetemi tanársegéd, irodalomtörténész · Pernecky Géza (1936, Köln) művészettörténész, képzőművész · Radnóti Sándor (1946, Budapest) esztéta, kritikus · Tarr Béla (1955, Budapest) filmrendező · Thomka Beáta (1949, Pécs) egyetemi tanár · Sartorius, Joachim (1946, Berlin) költő, műfordító, kultúrpolitikus · Solymosi Bálint (1959, Budapest) költő, író · Vörös István (1964, Budapest) költő, író, műfordító · Zemlényi Attila (1967, Miskolc), költő, szerkesztő

Jelen számban **aatoth franyo** művei, vagy azok részletei láthatók.

Főszerkesztő: **Zemlényi Attila** zemlenyi@muut.hu · Irodalom, online: **k.kabai Ióránt** kkl@muut.hu · Képzőművészet: **Kishonthy Zsolt** kishonthy@muut.hu · Kritika, esszé: **Jenei László** jenei@muut.hu · Szerkesztőség: 3525 Miskolc, Hunyadi u. 12. (Petró Ház) e-mail: muut@muut.hu www.muut.hu http://muut.blog.hu · A Műút irodalmi, művészeti és kritikai folyóirat megjelenik a Szépmesterségek Alapítvány és a Miskolci Galéria Városi Művészeti Múzeum kiadásában Miskolcon · Felelős kiadó: **Dobrik István** · Lapigazgató: **Borkúti László** · Szerkesztőségi titkár: **Barázda Eszter** barazda@muut.hu · Design: **Szurcsik János** mail@janos.at www.janos.at · Borító, képszerkesztés, tördelés: **Tellingér András** · Korrektor: **k.kabai Ióránt** · Nyomda és kötészet: **Szocioproduct Kft., Miskolc** · Felelős vezető: **Osváth Zoltán** · ISSN 1789-1965

A folyóirat támogatói:
Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata,
Borsod–Abaúj–Zemplén Megyei Önkormányzat,
Szépmesterségek Alapítvány
Nemzeti Kulturális Alap
A Magyar Szak- és Szépirodalmi Szerzők és Kiadók
Reprográfiai Egyesülete

Vörös István

Nagypénteki tanácskérés

Nagypénteken kéne az összes templomot végigjárni, mikor be vannak csukva az oltárok, és a gyász jeléül a nap fehéren süt át még a rózsablakon is. A kieli templom némasági kápolnájába

lépve mind a ketten tudtunk hallgatni — a lányom is, én is. Hallgattunk, amíg a templomot be nem csukták. Egy téglaszámolyon kiolvadt viasz, mellette pergő szirmú rózsza. A fejemben

kiolvadt viasz, megpróbáltam kiimádkozni magamból, pergő szirmú rózsza: a jövőm. A lányom is, én is beszélgetni kezdtünk egy belső hanggal, ő a téglaszámolyra ült,

én az oltárszárny ritkán látható fonákját néztem. Az egyszerű kaput a túlvilághoz. Ilyenkor kell az oltárokra nézni, hogy megtudjuk, hová nyílnak, létbe vagy nemlétbe vezetnek, hívőnek

vagy hitetlennek kell-e lennünk.

A hitetlenségen át

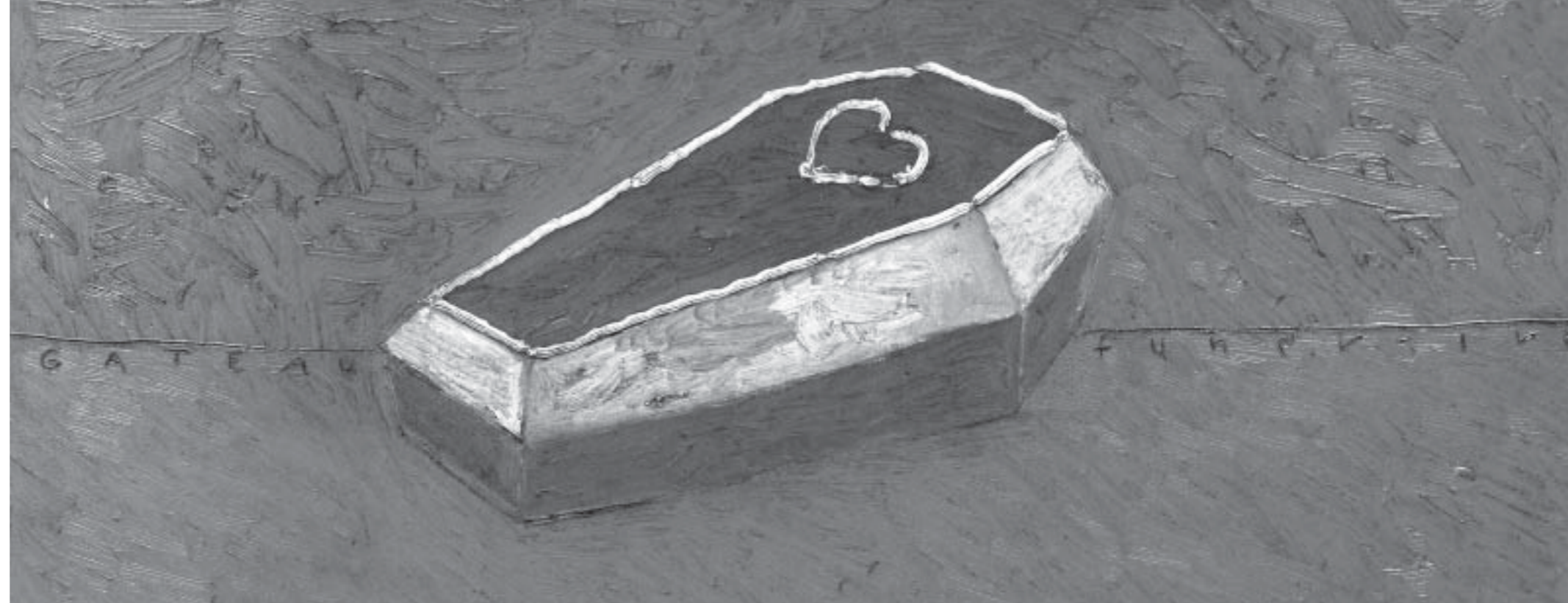
Hát igaz, hogy a hitetlenségen át is eljuthatuk az Úrhoz? Igaz, de nem biztos, van más lehetőség is. A hitetlenséget komolyan kell venni: tisztelettel tagadni a szeplőtelen

fogantatást, a feltámadást, tagadni a mennyet és a nirvánát, azt, hogy „Isten halott” lenne, tagadni az ósrobbanást, a fizikai törvényeket, nem állni meg félúton. — Nem hinni:

hevesen, de nem vakbuzgón, nem hinni szeretettel, nem hinni másokért, és a saját üdvünkre. De mindezt csak annak szabad, aki nem hisz, és kételkedni a nemhitben is csak neki szabad. Aki viszont hívó,

az a hitében igen, de a nemhitben nem kételkedhet. Világos tehát, hogy a hívó a hitetlen, és a hitetlen a hívó, az Úr pedig nem is úr, hát persze, hogy nem férfi. A hatalmát nem gyakorolja. Olyan,

mint a kegyencével kormányoztató király.

A fémszobor

Egy tűz mellett játszó neander-völgyi fiú találta föl a vasöntést. A megolvadt ércet, mint kis patakot, a jövőbe vezette, és kiöntötte egy túlvilági lény üres

helyét az agyagban, csengett a véletlen, mintha kalapálnák. A szobrot kiásta a földből, és a többiek, akik addig csak a bölényhúsról tudtak beszélni,

félni kezdtek a furcsa tárgytól, félni kezdtek tőle, és elhanyagolták a villámtól, a naptól való félelmet, elhanyagolták a medvekultuszt. Rossz álmaik lettek — vagy csak

vissza tudtak rájuk emlékezni. Nem azóta emberek, hogy vadásznak, nem azóta, hogy szerszámaik vannak — amióta kételkednek egy új hitben, és vissza akarnak térni egy régihez.

Ami eredeti formájában nem is létezett.

A hitetlenek körmenete

Nem hinni csak alapos önvizsgálat után szabad. És hinni is. Az emberek nagy része azt se tudja magáról, ki ő. Anélkül hisz — hiszi, hogy hisz —, hogy tudná, mi a hit. Anélkül

nem hisz — hiszi, hogy nem hisz —, hogy tudná, mi az, nem hinni. A nem hit nehéz kő, amit föl kell görgetni egy dombon, és hagyni, hogy legördüljön a völgybe,

hadd törjenek ropogva a fák, meneküljenek a kis vadak, röppenjenek föl a színes szárnyú égi madarak. A kő vágta úton induljon körmenet, mintha ereklyét követnének a felvonulók,

a merev arcúak, a szigorúak, a megértők és a magabiztosak; az ágyukról fölpattant bátor haldoklók, akik belesétálnak a nemlétbe; a lélek-röghözkötők, akik nem akarnak

sehová eljutni egy következő életben.